

KENÉZ FERENC

November

Tegnap még
7508
levél volt a
fán.
Ma már
csak
egy.

Oldalazva

Hitvallásként Cseke Péter barátomnak

Van egy jobboldali szemem,
és van egy baloldali szemem.
Van egy jobboldali fülem,
és van egy baloldali fülem.
Van egy jobboldali lábam,
és van egy baloldali lábam.
Van egy jobboldali kezem,
és van egy baloldali kezem.
Van egy jobboldali tüdőm,
és van egy baloldali tüdőm.
Van egy jobboldali vesém,
és van egy baloldali vesém.
Ha netán célpont lennék
valahol, valamikor,
semmi jelentősége nem lenne,
hogy így vagyok
összerakva.
Mindenki a szívem
közepébe
akarna lőni.

Lámpások dicsérete

*A hetvenöt éves Cseke Gábornak
(„Javított kiadás”)*

Amikor én csiga voltam,
egész napon át loholtam,
amikor oroszlán voltam,
nap mint nap bepánikoltam,
voltam teve dupla púppal,
(volt is gondom úttal-kúttal)
voltam talán jégtörő is,
jégtörő, ki égtörő is,
omlasztottam hitet, havat,
alattam tán föld se maradt,
szálltam hát, ki tudja merre,
ó, lelkek Mount Everest-je,
aztán mégis földet értem,
kiváltság ez, bár nem érdem,
földet értem, „teli a bolt”,
bár nem pláza, vidéki bolt,
fényben aztán ez nem ázik,
ám benn semmi nem hiányzik,
(tán még sok is benne a polc)
csak most, hogy már oly sok a volt,
most látom, hogy mily sokba volt,
de a boltom be nem zárom,
foltozgatom téli zsákom,
hogy mi megvolt, szét ne hulljon,
füttyüljön szél, fújjon, fújjon,
lámpám gyújtom, újragyújtom.
(Ha a fényen félrecsúsztam,
kézzel-lábbal javítottam.
Hátrahagyom leletemet:
lábnyomomat, kézjegyemet.)

Egy Király Laci-fotóhoz

5

Sóváradra indulnék én,
de Sóvárad messze vagyon,
hát csak nézem tornácajtód,
csukva van, s én csukva hagyom.

Leszállnék én a lovamról,
(már persze, ha lenne lovam,)
ha az ajtód nyitva lenne,
nyitva lenne, mi csukva van.

Sóváradnyi sóhajtással
gondolok én Sóváradra,
búza, pipacs, lenge felhő
nyisson kaput a házadra!

Lakja derű és nyugalom,
dévajkodjon minden betű,
süvegelje meg e portát,
ki öröklét-lehelletű!

Holdújévkor

A kutya ugat.
A madár repül.
A nap süt.
Én tanulni magyar.
Repül a kutya?
Ugat a nap?
Süt a madár?
Nem, a kutya nem repül.
Nem, a nap nem ugat.
Nem, a madár nem süt.
A kutya ugat.
A madár repül.
A nap süt.
Én tanulni magyar.
Tanulni a nap magyar?
Nem, én tanulni magyar.
Tanulni a madár magyar?
Nem, én tanulni magyar.
Tanulni a kutya magyar?
Nem, én tanulni magyar.
Itt senki nem tanulni magyar,

csak én.
Itt mindenki tud magyar.
A nap is.
A madár is.
A kutya is.
Csak én nem tudni magyar.
Kell nekem tudni magyar?
Otthon van nekem nap is,
kutya is,
madár is.
Azok sem tudni magyar.
Tudok én árulni
műanyagkanál,
ha nem tudni magyar?
Nem tudok.
Tudok én árulni
műanyagvirág,
ha nem tudni magyar?
Nem tudok.
Tudok én árulni
műanyagóra,
ha nem tudni magyar?
Nem tudok.
Nekem a magyar nyelv
lenni műanyag.
Műanyag nyelv nem kell
senkinek.
Csak a magyaroknak.
De műanyag nyelv
nem tartani szájába.
Műanyag nyelv lenni cipőbe.
S van műanyag cipőkanál.
Azzal tenni lába
cipő szájába.
Jó kínai cipő szája.
Én tanulni magyar.
Én kislányom itt születni.
Huszonégy éves.
Lenni konzervatórium Harvard.
Én lenni Józsefvárosi Piac.
Kínálni műanyag kanál,
műanyag virág,
műanyag óra,
és műanyag papucs,
és műanyag ételhordó,
és műanyag kukker.
Én tanulni magyar.
Műanyag lenni szomorú.
A kutya ugat.

A nap süt.
A madár repül.
Én tanulni magyar.
Holdújév menni haza.
És mondani otthon testvérem:
ő is tanulni magyar.
Én akkor tenni szájába
egy műanyag kanál,
és mondom:
A kutya repül.
A nap ugat.
A madár süt.
Mondani te is!
És kacagok,
és kacagok,
és kacagok.

